

ננו שבתאי גירוי יתר פרוטוקול הפיריון שלי

מְשָׁבֵר, שׁוֹ, סְמוֹי (מְשָׁבֵר, א) פִּי הַרְחֵם, Mutterscheide; -na; vagin, וכמליצה: יום צָרָה וְתוֹכְחָה וּנְאֻצָּה הַיּוֹם הַזֶּה כִּי בָאוּ בָנִים עַד־מְשָׁבֵר וְכַח אֵין לְלֶכֶה (ישע' לו ג) לאמר הגיעו עד הגבול האחרון של המעמד הקשה ואין כח לצאת ממנו. — ב) הכסא שהיולדת יושבת בשעת הלידה, Gebärtstuhl; chaise d'accouchement; chair of delivery: בשעה שהאשה יושבת על המשבר היא אומרת עוד איני נזקקת לבעלי מעתה (מד"ר בראש' ב).

היי, דוקטור!

עשית לי גירוי יתר שחלתי, אני מפרצת מהורמונים, יש לי כאב ראש, הרחם שלי מיילל, בלילה אני חרמנית טילים. אגב, דוקטור גודוביץ', גנרל העוברים, האם אתה יודע מי זה שקבע שרחם זה נקבה? החתולה שלי היא נקבה, היא מייללת על מיטת וטרנירים ממתכת, המיטה נורא קרה, היא לא יודעת מה הפעם יעשו לה: האַיִמה... אבל אצלה הכל בהרדמה, אם לא — שורטת, ואצלי זה לא — אצלי עוקבים בעדינות, גניקולוגים נכבדים צופים בקצב הגידול של הזקיקים, והזקיקים שלי עומדים, עומדים ומוכנים, בדום מתוח לידכם המכוסה כפפה חד־פעמית, שלא כמוני שִׁימִים רבים בחודש מתייצבת עם זקיקים זקופים בהמתנה דרוכה לפלסטיק הקשיח, האיבר הרפואי המכוסה בגומי וניצב לְנֻצַח וחודר סטרילית, עומד לו וחוסם לי את אֹרֶךְ, עומד לו בעצמו ביני ובין לְבָךְ, או דווקא הרירית שלי — רכה, דקה מדי, וכמה שרופפת ככה היא חוצצת, אה, גם אשתך.

אני אישה יחידנית מול הצבא של ה"כללית", עם שחלות שלא יוצאות לאור כל עוד יש מלחמה. מחד גיסא, הבעלים המסכנים, כנועים ונבוכים. ואגב, אני לא — לא מקנאה בשום אישה עם גבר נטול חן שבחרר ההמתנה, ומאידך של גיסתך, והנשים כולן, כמו עיסה דביקה, עומדות ומתחנפות אל האלים — רופאים! גברים שסיימו כחוק שבע שנים של לימודים ואז

גמרו בפות. גמרו, הווה אוֹמֵר, גמרו עם עצמם אוֹמֵר: בוא ונתמקד! (כן, עם עצמם, ולא אתי או עם פותי). נבדלים בגאווה נחיתותם מול מחשבות המתפזרות, הנשיות, דומעות, שלא לומר: היסטורית זאת! ומי ישמע? המחשבות הנקביות — באמת לא מי־יודע־מה מעמיקות, אבל בעצם מה אכפת? סבבה, תחזרו לחור שממנו באתם, תנקבו חזור את הכרטיסייה גם אם היא נגמרה. אבל זה לא מספיק לכם — אתם חושבים שאשכרה המצאתם את הפות, ומכריזים על כך בחצוצרות. ומי זה המסריח שחתם על המילים החלודות הנ"ל?

אני קוראת אותו להזדכות במידי!

נפקדתי בנשמתי בשעה ששאלו אותי אם קיימתי יחסים עם בעלי לפני צילום הרחם, נפקדתי בנשמתי בשעה ששמתי עלי את החלוק שנקשר מאחור, נפקדתי מנשמתי בשעה שמתחו את הספקולום למקסימום, בשעה שהחדירו לי קטטר ארוך במיוחד, בשעה שתפסו לי את צוואר הרחם במלקחיים זעירים, בשעה שיישרו לי ללא התראה את הרגליים באחת על מנת להחדיר לי את כל היוד לכל הנימים העדינות בשעה שבטני התמלאה ברעל הזה שאיך אדע אם אין לי רגישות אליו? בשעה שמילאתי את הטופס שבו אני מאשרת כל תופעת לוואי הכרוכה באי־נעימות קלה כמו כאב ניקוב או כריתת רחם, בשעה שהרופא ששמו כנראה גולדנרייך או איזה "רייך" מומלץ אחר לא הסביר לי מאום ואילו הטכנאי, רוסי, רק למשמע יללותי שאל אותי מה שמי או "איך אמרת קוראים לך?" בשעה שהטכנאים מאחורי חלון הזכוכית שצפו בכל זה במשמרתם, ערומה בשכר מינימום, גמרו לסכם את הדף הקודם של אחת — גם כן עם שם. בשעה זו לא נפקד גופי. והוא הגיב כצפוי לגוף שידע למה יש לצפות, הגיב כצפוי לגוף שלא ידע למה יש לצפות, הגיב כצפוי, כגוף המצולמת הקודמת, לא מחוסן מתוקף אינטליגנציה רגשית או אחרת — ביבבות כאב בכית שימוש, בלי לדעת שניתן לדרוש אלחוש, באדישות לתוצאה — בין שזו ציסטה או בדיקה תקינה, הדם ונוזל הניגוד ניגרו בין כה וכה על השמלה האפורה, כי כל מה שרציתי אז היה שהרגליים הנפוחות ישאו אותי וגם את הבושה הביתה, למקום שבו אפשר לסגור אותן לשכב בלי סוף לבכות סוף סוף.

אבל אתה — הגנרל, הו, גנרל חביב שלי, הגנרל של כל העוברים, מושא הערצת נשים, אליך באתי ואמרת, כמו ילדה שמגישה בגן ציור בגאווה,

אמרתי לך שהכול, אבל הכול תקין!

אוראז שמחת בי, והחיוך שלך, וגם המנורה, ודאי האירו לי את הנרתיק באור של נגוהה, וכשגמרת להזריק את זרע התרומה הרהרתי רגע – כמה טוב היה אם מישוהו – לאורדווקא אתה – היה מחבק אותי, לרגע, רק דקה, את הגופה הבלתי פורייה, אותי, העצובה.

והדמעה אז בצבצה... "יקרתי", צחקת, על ברכי טפחת ובישרת הצלחה! הלכת לטפל בעקרונות האחרות: נשים זרות, טיפשות ומשכילות פרחות זונות פריגי'דיות מאותגרות-פריון חד-מיניות דו-ערכיות תמימות – מדמיינות שהתואר שסיימו ביחסים בינלאומיים יחסן אותן מפני הכאב המקומי הזה.

ואז שאלת מה שלומי ובכנות עניתי (כי אני ילדה טובה): "אם היה לי עכשיו תינוק וגבר לישון אתו כלילה אז היה יותר טוב", והצעת בחיוך את עצמך וכשאמרתי שאני מדברת ברצינות, אז ברצינות מוחלטת חיש תפסת בראשי, בשתי ידיך – השמננות, בנות השישים וארבע – ודחת את הלשון הוורודה שלך ומשכת את ידי העייפה והסטת את הווילון הקשיח וליד כיסא העינויים (טוב, בואי לא נגזים...), משכת לי באופן החלטי ומקצועי (כראוי לגניקולוג מיומן בשנים ומנוסה בנשים) את השמלה, שהייתה אדומה הפעם, וצבטת לי בפטמה, שגם היא התאדמה בזמן האחרון, כי זאת תופעת לוואי של הגונאל F, אתה הרי יודע כמה הן נהיות שמנות, ורגישות, וכואבות, ואז היטב אחזת לי בתחת ובשיניים בוהקות מלובן לא חדלת גם לנשוך – איזו תשוקה! ובתוך כך הצלחתי להשחיל גם שאלה, "האם...?..." "האם אתה עושה זאת עם מטופלות רבות...?" ובתוך כך נזכרתי, בתוך כך, כמו פינקויו הקטן בבטן לווייתן, פתאום נזכרתי ברוסייה המחומצנת החמודה הזאת, ששאלה בהמתנה, כי זו הייתה לה פעם ראשונה אתך: "מה לוקח לו שם כל כך הרבה זמן?" ובבדיחות עניתי לה, לפני התור המיוחל: "שהרי עושים שם ילדים, וזה לא צחוק, זה לוקח זמן..."

והרי ידעת שהאוביטרל, שהזרקתי כבכל חודש גם החודש הזה, האוביטרל המניאק, הוא זה שדואג שהביצית הבת-זונה תצא בזמן מהזיקק, בשלה וממתנינה לזרע המגיע, שיגיע, כוס אמ-אמא, גם שלו וגם שלה, וזה מדויק כל כך, כמעט ברמת הדקה, והאוביטרל הזה, המוזרק לי על ידי לבטן השמנה, תוזמן לכך שהביוץ שלי יתרחש בשש, אז מה לעזאזל חשבת

לעצמך לפני שדחפת, שייצא לי אולי תינוק-דוקטור-גודוביץ'-קטן?! כי זה קרה בדיוק בשש, טיפש!

ואתה לא איש טוב, גודוביץ', למרות שמך, ואף ששמך (שלא כשמי) הולך לפניך קטנטן וגאה, וכן, אני מודה: תמיד היתה לי חולשה לגברים זקנים, בדיוק כמוך, גם, יסלח לי אלוהים, שלעתים היו גם נשואים, ובעוונותיהם, ובעוונותי, עם המבט המנותק עם המבט הממותק, הקוס שלי היה אז נעתק... אבל הפעם זה היה אחרת, אני לא בדיוק חשה מושכת, כן, הפעם זה היה אחרת, באמת, רציתי רק חיבוק, מהאיש שעובד ב"אכפת לי" פעם בחודש: מהפוריות שלך, מהבריאות שלך, מהבדידות שלך, מהחרמנות שלך, מההיסטוריה הסקסואלית שלך, מהפרוטוקול הנפשי שלך: "כללית-סמייל!"

השחלה שלי עכשיו, רשמית, סובלת מגירוי של טיפול יתר. ואמרת לאחיות לכתוב בתיק שבמטופלת הזאת ספציפית, ספציפית במטופלת הזאת, בדיוק מזה צריך להיזהר.

אני המומה. המומה מזה שיש מישהו בעולם שדואג לי עד כדי כך, עד כדי כך שהוא חודר לנבכי הטרדות המיניויות הקטנות שלי בשעות הקטנות של הלילה, ואחרי ימים של ככי, כשאמרתי שאני פגועה ומעדיפה לדבר רק אתך נתת לי לנסות קלושות לבנות את דמות האב החיובית שלך מחדש, מחדש לברוא את הרופא הטוב, ללדת את האדם ה-good enough כדי שיום אחד אוכל באמת ללדת ולהיות אמא good enough לילד שאביא לעולם כדי שיגדל אולי כמו רבים מכם – לאיש בעל רירית מוסרית דקה מכדי לשאת את החיים האלה שבהם אני תמיד אישה אחרת, הלוואי שיום אחד כבר לא אהיה עוד האישה האחרת – לא בגוף, לא בנשמה, זאת שתמיד צוחקת גם כשהאשמאי גונח ואומר: "הרגת אותי, ננו, הרגת אותי..." ואז לבי בוכה וקולי צוחק: אז תמות כבר! נו, תמות! כוס אמא שך'!

וכשאהיה סוף סוף כבר אמא, גנרל שלי, אשמאי, אשכח מזה, אוי, הלוואי.